

Vezérelv vezérlő

Olyan ez, mintha gondolkodás elleni tablettákat dobálnál magadba számolatlanul. Egy furcsa dallam felcsavarodik az út menti szederfára. Veszélyeztetni a közlekedést. Belekiabál. Teljesen példátlan kifejezéseket hajgál az arra haladók fejéhez.

– A reklámvezérlőben új nyomógombokat avattak. A köztársasági ügynök színes beszédben ecsetelte az elnyomás jelentőségét.

– Megtaláltam az Ismeretlen Melódiát! – ugrott elő a belső szobából a franciaágyas, és sugárzó képpel perditette maga alá a kerek vasvázás széket a konyhában.

– Itt járt a házszámlás, megitta a kávéját. Szerencsére nem találtunk itthon pénzt, így aztán szedte a sátorfáját és odébbállt. Mondott valami fenyegetőt, de nem bírtam megjegyezni.

Egyedül voltam otthon, nem tudtam, mitévő legyek. Mindenféle dolgok kavargtak a fejemben. Ilyen a fejem. Minden nap újabb adag megjegyezhetetlen információ csatol a meglévőkhöz, amelyeket nem tudok nyom nélkül elfelejteni. Így aztán folyton gyarapszik az áttekinthetlenségek raktárkészlete.

Azt hiszem, bajba kerültem. Becserkésztek és elkaptak a felismerés előtt, a célszalag átszakítását jócskán megelőzve. Egyedül voltam otthon és rá kellett ébrednem, utolértem az elődeimet és nincs sok kedvem a folytatáshoz. Túlélökésem sincs. Túlélő csomagom, batyum, dobozom, akármi készletem. Életcélszalagom, pólyakötőm, látóhatárom a távolság kezdetén. Ott messze, de még érzékelhetően.

Előbb körbetelefonáltam megmaradt ismerőseimet ambíció után tapogatózva. Aztán hagytam, hogy ők hívjanak, ezzel a módszerrel kerestem némi pénzt. Azaz megta- karítottam azt, amit a szolgáltatóra költöttem volna. Nem sokat jelentett. Előkapa- rtam egy mítoszt, megkerestem a hamisítási pontokat rajta, sivár sort a sikátorok közt. Minden mítoszon megtalálni a hamisítási pontokat, ez jó manőverezési készséget sejtet és olyan tapasztalatok halmát, amelyektől megszabadulni képtelenség. Ettől mindenféle dolgok kavarnak mindenféle fejekben, beleértve az enyémet is.

Akkor éppen arra gondoltam, hogy az úgynevezett civilizáció lakóinak túlnyomó többségét egy reklámügynökség irányítja. Akiket még és már nem, azokat majd civi- lizálja. (*we are going to CIVILIZE them* – e.e.cummings)

Ha egyszerre bekapcsolva hagyok egyetlen rádióadót, meg a tévét, a megatévét vala- melyik csatornáját, nagyon rövid idő alatt megszabadítom tőlem magamat. Kinyí-

rom, lefejezem a személyiséget, vagy azt akit annak vélek. Botorkálok egy olyan lakásban, ahol semmi nem az enyém, legkevésbé én nem vagyok a magamé, semmivé vált a küldetésem. Végem, közönség lettem, kenhető vaj, veszek valamilyen vitamint és felülmúlhatatlan kockalevest fogok fogyasztani. Chipsz-chipsz, a kiscsirkék hangja az alufőb tasakon, és ellep a hadarék a kötelezőről és a ki-ne-mond-a-nevét a mindenki-tudja-hogy-miről-van-egyébként-szó viszonylatokról. És a Reklámvezérlő hatékonyan, folyamatosan dolgozik, csapolja a pénzed, már régen hülyék vagytok csendben, zajongva, észrevétlen. Olyan ez, mintha gondolkodás elleni tablettákat dobálnál beléd számolatlanul.

Reklámvezérlő? Reggel felhajtunk egy fémpénzt, hogy mi legyen az unalomból. Fej vagy írás? Neked is mindegy.

Mindenféle dolgok kavargtak a fejemben. Ilyen a fejem.

Míntha behallatszana egy ismeretlen melódia az ötvenes években kinyitott ablakon.

Talán a tavaszt vártam. Tél után délutánt. Talán a talánt vártam. „A múltkor be-mentem egy Nők feliratú ajtón ajtón, de klotyó volt mögöttem.”

Megint tévedtem.

Ezek voltak az utolsó szavaim.

És akkor heged virágot veszek neked

Először azt hittem, hogy eltévedtem abban a mindenféle portékát kínáló boltban, ahová határozott szándékkal tértem be. Lehet, hogy szalámit akartam venni és hozzá zsemlet, de lehet, hogy mást. Úrrá lett rajtam a bizonytalanság egy röpké pillanat alatt, amint a kínálat széttárta karjait. Húsvéti csokinyulat? Csokimikulást? Csokikarácsonyt? Volt mindegyikből, összeforrtak már az ünnepek haszonbiztos okokból.

A nagyjából félórányi barangolás közben tökéletesen elfelejtettem, hogy mit akartam venni, miközben tényleg majdnem eltévedtem. Tudtam, merre a kijárat, de valahogyan mindig elsodort a kíváncsiság a közeléből. De nem a kínálat miatt nézelődtem és viselkedtem egy házi készítésű jojó módjára, hanem egy ismétlődő mondat, egy ismétlődő hang miatt. Amint elindultam kifelé azon töprengve, hogy mi hozott ide be felhangzott mögöttem. *És akkor hegedűvirágot veszek neked.* Akár a szirének éneke holmi öreg legendában, amelyikben sós tengeri levegővel szellőztet a huzat egy bútorozatlan lakást. Amint a betájolt hangforráshoz értem, nem találtam semmi érdemlegeset. Schol egy szirén, schol a huzat, schol semmi tengeri levegő.

Egy öreg anyóka lépegetett polctól polcig a hang helyén, mint aki valami értékeshez szeretne jutni, de nem bírja eldönteni, hogy mi legyen az. Így akar időt nyerni, ezért

mustrál végig aprólékosan mindent. Egy olyan küllemű és feltehetően olyan lelkiületű anyóka lehetett, akivel az összes valamire való mesében gyalázatosan el szoktak bántani.

A házi készítésű jójó egyik legegyszerűbb változata az, amikor egy kiszolgált írógépszalag tárcsára spárgát erősít az ember, ráteker néhány méter spárgát, hurkot köt a spárga végére és aztán könnyed csuklómozdulattal elhajtja a tárcsát a konyhaasztal irányába. Miközben persze a középső ujján a hurok, hogy a kapcsolat élő maradjon. Egy enyhe rántás, és már pörög is visszafelé a tárcsa, amit ettől kezdve jójóknak lehet nevezni. Ehhez persze elengedhetetlenül szükséges, hogy legyen a környezetünkben írógép. Az utolsó jójó elkészítésének idején (a saját utolsó darabunkra gondolunk) még korlátlanul hozzá lehetett jutni ilyen tárcsához, mert azon a délelőttön a számítógépet még az írógép helyettesítette lakásszerte. Épp forni kezdett valami a villanytűzhelyen, kezdődött a szombati nap.

Az anyóka kizárólag az élelmiszereket vizsgálta. Leemelte a zacskókat, dobozokat a polcokról, tanulmányozta a csomagoláson olvasható tájékoztatót, majd visszatette őket ugyanoda, ahol voltak. A feltételezhető fogyasztáshoz képest túl sok élelmiszert vizsgált meg és ítélte további veszteglésre és kínálkozásra. Felületes megítélés alapján a természetéhez és az anyagi fedezetéhez képest is túl sok élelmiszert vett a kezébe és raktott vissza a helyére. Az én természetemhez és anyagi fedezetemhez képest is túl sok terméket vizsgált meg, de az akkor ott tartózkodó vevők befogadóképességéhez képest is túl sokat az alatt a háromnegyed óra alatt, amíg visszatérő rendszerességgel majdnem eltévedtem abban a mindenféle portékát kínáló boltban.

Egy idő után már nem kerestem semmiféle magyarázatot arra, hogy miért keringek a közelében. Szatelit a gravitációt nem indokolja. Ott lebegtem mögötte és figyeltem.

Néztem, amint leemelte és visszatette azokat az ajánlkozó, beszédes küllemű dobozokat meg zacskókat, amelyek válaszra sem méltatták, pedig mindegyikhez volt néhány szava. Jobban mondva; üzenete. Annyi üzenetet életemben nem hallottam még egyszerre, mint akkor. Teljesen észrevétlenül távirdává alakult tőlük a fejem. A digitalizálás előtti időben alakult ki a fejem működési mechanizmusa, ezért még távirdát használt. Kattogtak benne a telexgépek. Nem hagyománytiszteltből, maradiságból, hanem megszokásból.

– Nem szabad állatot tartani stop Embert sem stop. – Életbiztosítás stop Halálbiztosítás stop

– A csekkfüzet túloldalán nincs semmi szerethető stop Nil bastardi carborundum stop Don Partridge stop.

Ilyeneket kopogott a telexgépem szakadatlanul, de azokon az esztelen dobozokon és zacskókon ez mit sem változtatott. Az anyóka pedig folyamatos üzemmódban működött és küldözgette világgá a közleményeit.

Mondhatnám váratlan fordulatnak is, hogy egyszer az élelmiszeres gondoláknak hátat fordítva a cserepes virágok polcához lépegetett, és leemelte az egyik sárga tölcséres virágú növényt. Házasított hanga, küldtem egy poszt kardot a biológia fellegvárába. – Begónia, te idióta – jött a válasz késedelem nélkül az őrtoronyból.

Az anyóka meglepő határozottsággal cselekedett, addigi viselkedésével szöges ellentétben. Ezt így szokás mondani. Szöges ellentétnek.

Az anyóka olyan lett, akár egy hegyvonulat. Nem lehetett figyelmen kívül hagyni, mert ott volt.

A pénztárhoz lépett, kinyitotta bukszáját. Inkább illett erre a bukszára a bugyel-láris név, bankkártyát és más plasztik vackot sosem látott pénztároló volt még a *táv-írdánál* is elavultabb időkben készülhetett.

A kinyíló bukszából nem pénz került elő, hanem fehér és fekete pillangók szálltak ki. Száznegyvenet számoltam meg.

– És akkor hegedűvirágot veszek neked – mondta az anyóka a kerekre nyílt szemű pénztárosnak, majd kinyitotta az esernyőjét, és egy pillanat alatt nyoma veszett.

A kőbányászat históriája a hegyben hagyott csendből nézve

Esténként, amikor már egy lélek sem tartózkodott a kőbányában, kijártam a kőbányába, hogy láthassam, milyen is egy kőbánya. Gyerek voltam még, időtlen gyerek, perceim megszámlálhatatlan halmazok.

Napközben nem nagyon mutatkozott a kőbányában senki, messziről is ugyanúgy nézett ki, mint közletről, nem vonzott érdeklődőt, nem képviselt egy csipetnyi csáberőt sem. Akkoriban olyan kőbánya volt, amelyik már nem az. Egy hely, ahonnan elhordtak egy korábbi helyet. A korábbi hely a hegyoldal nevet viselte eredetileg.

Este végképp elkerülte mindenki, kirándulók sem tévedtek be ebbe a gigantikus hegyüregbe, hogy nini! Egy kőbánya! Azannya! Mert este a kirándulók egészen más-sal foglalták el magukat. A frász törte volna ki őket egy kongó kísérteties kőbányában sötétedéskor. Én a világ minden kincséért el nem halasztottam, hogy ott üldögéljek benne időnként és hallgathassam a motyorgását, egyre jobban belesimulva a szürkébe. A szürke szín alkotta az improvizációs eszköztárát. A szürke minden színével játszott megállás nélkül egy swing témára felhajigált darabot free jazz elemekkel dú-sítva. Ezt akkor még nem tudtam. Se azt, hogy swing, se azt, hogy free, se azt, hogy jazz. Nyomolvasó indiánként jártam a vadont, pusztá kézzel medvéket fojtottam meg, apróvadat löttem hírhedt puskámmal és hasonlók. Nem értettem: – Skalp alá

való? Rosszul artikulált. Azt mondta, hogy a kitördelt fogak miatt van így, ne foglalkozzam vele.

A cementgyár nem eregette már régen a füstöt, nem gyártottak benne cementet, a kéményeket is ledöntötték, véget ért az a világ, amikor a város ipari nagyhatalomnak számított. Nem kellett a mészke, maradhatott szétdarabolatlanul hegynek, ami még maradt. Hegynek, amelyikből kiharapott egy darabot a civilizáció. A fognyom, messziről szürkéllett az erdő hiányaként, de valójában csak egy mészke sziklafal állt ott az elhordott kövek gödre mögött. Ilyennek látszott odalentről a kőbánya.

A hegy oldalában véletlenül nyitva maradt ablaknak is vélhette a messziről közeledő idegen, amin kinézve tömött sorban menekülő felhőket látni. Nem játszott szerepet, hogy égi háború vagy földi háború hajszolta-e ezeket a felhőket. Mindkét fajta háborúból akadt a kőbánya múltjában épp elegendő. Akadtak szép számmal olyan évek ebben a múltban, amikor én még nem is éltem. Se eleven se holt nem voltam, de olykor ennél jobbat kívánni sem kívánhatott valaki, ha azokra az emlegetett időkre gondolunk. A földi háborúsakra, mert az égiek hagyták élni a földieket.

Aztán egy érdektelennek induló napon elérkezett az idő, hogy az utolsó simításokat végezze a kőbányán a napi rutin a kötőrő gyakorlattal karöltve. Ezt azonban csak nagyon messziről lehetett látni. Az akkor még kőbányászó emberek véletlenül sem gondoltak arra, hogy egy véletlenül nyitva felejtett ablakban furkálnak lyukakat a tömött sorban menekülő felhőkbe.

Gyerekkorom óta ott szürkült a lakásunkkal átellenben, tőlünk néhány kilométernyire ez az üreg, miközben haladt és mélyült egyre a hegy túlsó oldalának irányába, ahogyan az évek teltek. Kezdetben a hegy oldalában véletlenül nyitva maradt ablaknak véltem én is. Messziről jött idegennek számítottam ezen a vidéken, amikor egy lakás ablakának mélyedéséből vizsgálgattam a hegyoldalt, az évszakokkal változó lombfrizurát. Amikor elcsendesedett minden, már nem számítottam gyerekeknek és a perceim halmaival is történt ez és az.

A gépeket elszállították a kőbányából a kicsi zöld emberkék, leszerelték a mozdíthatót, a környékbeliek a mozdíthatatlant, és nemsokára kibújtak az erdő visszaköltözöttői a résekből. A gyomok, virágok, csihatagok. Futónövények nőttek, indák tekeregtek az élet előőrseként a kőbánya belsejében. Néhány bádogdoboz, újságpapír, eldobható mindenféle is akadt közöttük. Meg egy Günter Kunert könyv felpuffadt példánya az ülőkövem közelében. Egy madárlátta könyv, *A pici zöld emberkék* című. Más talán nem is olvastam tőle. Nem találtam több Günter Kunert könyvet. „*Tajték. Mennyei tajték. S mégis több annál: örökre kihűlt vulkán lávája – magából az életből keletkezett kristály.*”

Úgy jutottam ide, hogy izgatott az előttem magasodó kőfal. Attól kezdve, hogy véletlenül nyitva maradt ablaknak véltem. Rátelepedett a képzeletemre. Olyan sokszor tévedt rá a tekintetem, hogy előbb-utóbb be kellett következnie annak, ami be is következett. Elhatároztam, hogy megkörnyékezem. Lassan szántam el magamat, lassanként közeledtem, egyre csökkent a távolság közöttünk, és nem történt semmi ijesztő. Semmi riasztó. A kőbánya mérhetetlen nyugalommal vette tudomásul, hogy ott körözök kőhajtásnyira tőle.

Táblák sem éktelenkedtek a közeli fatörzseken, hogy a közelben valami tilos vagy életveszélyes lenne. A gyanakvásom elszenderült. Egy napon elszántan befordultam az ösvényről a kőbánya bejáratán.

– Megjöttem – jelentettem ki hangosan, hogy palástoljam vele a riadalmamat. Mert a kőbánya rettentő nagy ablakának látványától kellőképpen megilletődtem. Így még sosem láttam addig.

– Én meg itt vagyok – válaszolt a kőbánya olyan hangsúllyal, mintha szívesen cserélné velem. Nehezen értettem, mert rosszul artikulált. Meg az első eset volt ez, gyerek-percekből kirakva.

A későbbiekben aztán elég gyakran megesett, hogy meglátogattam. Apránként kialakult közöttünk valami működőképes viszony, amolyan rituálé. Olyan beszélgetős. Amikor megérkeztem, leültem a kőbánya aljának közepén egy kődarabra, aztán vártam az estét. Vártam, hogy mindent megtudjak erről az egésztől. Bányászat, kőfejtés, kötörés, cement és mész, mi az, hogy mészkőhegy? Nem kérdeztem, csak vártam a válaszokat.

Odalent a völgyben a város. A kicsi zöld emberkéek csak jóval később jöttek.

– Azt tudtad, hogy negyvennégy novemberében fogtam egy Gigantot?

– Mit?

– Egy Gigantot. – A kőbányában mindig történnek kőkemény dolgok. Meg szelídek és lágyak is történnek. Balsorshúzás, egy teljes napnyi csend! Minden lehetetlen lehetséges. Még olyanok is megtörténhetnek, amelyek soha nem történhetnének meg!

– Mi az a gigant?

– Gigantnak írják. Néhol dzsigantnak mondják, de errefelé gigantnak. Azt jelenti, hogy óriási. Olyan az óriás, mint született törpe embernek a tenyésztett kosárlabdázó. Mint neked én, hangyának egy alagút bejárata. A Gigant a mérnöki munka egyik csodája. Akár a kőbányászat. Az is a mérnöki munka egyik csodája.

Elcsendesült, majd horgászni kezdett emlékei tavában. Egyszerűen fogta a pecabotját, megsuhintotta és engedte, hogy a csali súlya húzza maga után a damilt. Egyenesen bele emlékeinek feneketlen tavába. Úszót nem használt, fenekezett.

– A Gigant vadonatúj teste szikrázva fénylik a napsütötte égen. A meddő agyúak ezüst szivarhoz hasonlítanak, ha láthatnák, de a Gigant nem hasonlítható semmihez, csak önmagához. Mindezt csak gondolom, csavart egyet swing-képletén a kőbánya.

– Engem sem hasonlít ezüst szivarhoz senki. A Gigant egy repülőgép. De milyen! Kár, hogy csak egy pillanatra láthattam a sűrű köd miatt!

Az ámulat sóhaja kavarta fel ülőkövem körül a mészkőport.

– A Messerschmitt gyártotta ezerkilencszáznegyven körül, az enyémet pontosan negyvenhármban. A Messerschmitt egy repülőgép gyár neve. Me 323 Gigant, pontosan így hívták ezt a gyártmányát. Ez volt a gyártmány hivatalos neve. Harminc méter hosszú és tíz méter magas szállító gép, két pilótával, fedélzeti mérnökökkel és a szerelővel. Hat darab Gnome–Rhône csillagmotor hajtotta, ötezerre tudott emelkedni, és egyhuzamban annyit mehetett, mint ide Prága.

– Mint ide Prága.

– Úgy ám! Két gépágyúval és két géppuskával!

– Értem. Azaz nem értem. Mire volt ez jó?

– Hogy mire? Hogy létrejött. Hogy megépítették, amúgy meg nem sok mindenre. Két gépágyú két centis lövedékkel? Nem hiszem, bármi az útjába kívánt volna állni egy ilyen gépezetnek, miközben kétszáz kilométer per óra sebességgel húz az ótvarba. Azt ne kérdezd, hogy mit keresett itt, senki nem tudta eddig erre megadni a választ. Talán a hozzá tartozó kérdést sem ismeri az égvilágon senki. A legénység sem.

– Két centi? Az akkora, mint normál állapotban egy bernáthegyi szar átmérője. A Krizsán hentesnek van bernáthegyije, a Tarhonya.

– Egy német juhász is tud két centiset. Sőt! Még kisebb kutyák is képesek két centi átmérőjűt szarni, csak a *takarmánytól* függ. Hogy mit zabál össze az a kutya. Meg hogy hol tartják. Járkálhat a szabadban, amerre tetszik neki, vagy egy koszlott díványon döglik naphosszat és vissza kell tartani neki. Nem mindegy. Alapvető eredményeket kaphatunk.

– És mi történt?

– Semmi. Nagy köd volt, és a semmi. Nyirkos kövek, fák, bokrok, de mindegyik csak akkor látszott, amikor már majdnem nekimentél. Ritka nagy köd. Rekordköd. A Gigant a Duna irányába tartott, derékszögben repült a Dunára, de a pilóták a tejbent többet láttak volna, mint akkor itt. Ereszkedtek egy kicsit, hátha jobb látási viszonyokra akadnak. Aztán megint egy kicsit, és újra lejjebb. Na, ezt addig ismételték, amíg észre nem vettem őket. A bejáratom előtt látszott ez a gyönyörű masina, ahogyan azokkal az üvöltő csillagmotorokkal beköszön a bejáratomon. – Hű kőbánya, de nagy vagy, juj, de nagy, de nem eléggé, ó egek!

– Szóval a bejáratban bőven akadt számára hely, hatvan méter körüli fesztáv, én meg sokkal több! Tárva nyitva ablakom! Mint a vizesvödör a kútgyűrűben! Vakon becélolta a bejáró közepét, jött vagy százhatvannal, semmire nem maradt ideje. Emelkedni? Esélye nem volt. Csak a pilóták látszódtak egy pillanatra. Fényképek is lehettek volna. Bénultan néztek, éppen abban az állapotukban meredtek rám, amikor már majdnem felismerik a lehetetlent. Aztán egy akkora robbanás hallatszott, mintha az elmúlt száz évben belém dugaszolt összes patron egyszerre semmisült volna meg, egyetlen tömbben kiröpítve belőlem azt a mérhetetlenül sok mészkövet, amit addig

apránként. Mondom, a kőbányában mindig történnek kőkemény dolgok. Meg szelídek és lágyak is történnek. Például egy teljes napi csend ilyen. Minden lehetetlen lehetséges. Még olyanok is megtörténhetnek, amelyek soha nem történhetnének meg! Belé repül egy katonai szállítógép a rekord sűrűségű ködben.

– Régen lehetett.

– Régen. A leggyorsabb halottaim ők voltak, a legtöbb cserépedény akkor törött el egyszerre odalent a konyhákban.

– Miért mondtad el?

– Meg akartál ismerni. Nem?

– Egy szót sem szóltam.

– És nem kérdeztél. Ezért. És hogy ne csak itt legyenek azok az emberek a hegyben hagyott csendben.

„Ama római császár, a négyszögletű bajuszkával, parókáján a hetyke háromszöggel, aki felfogatta a gyertyákról lecsöppenő zsírt, hogy megkenje vele bombázói motorját, a vastestű sasokét, amelyek légiói élén repültek Galliába, Albionba, Lengyelországba, Oroszországba – mi is volt csak jó csengésű akkori neve?”

(Günter Kunert – Feledékenység. Fordította Kalász Márton)

A csonka kockolása

A csonka kockolása, csikordult a kréta a tábla kopottas zöldjén. Rajzóra kezdődött, de az alkatelemei nem álltak még készen az együttálláshoz. Az együttműködés nem fűzte nyakláncná az alkatelemek gyöngyeit, mondta volna a köznapi képzelet szerinti költő, aki minden körülményben költői kifejezésekkel határozta meg helyzetét.

A csonka kockolása. Rajztanárunk letette akrétát, és a feliratot nézte. Különösebb érzelmek nem látszottak rajta, azon a kora reggeli buszon maradhattak, amelyikkel nagyjából negyven kilométert utazott nemrég becserkészett nőjétől. Óvodában dolgozott a vele nagyjából egykorú elvált asszony, mindketten elcsodálkoztak vonzalmuk hirtelen elhatalmasodásán. A korukhoz nem illeszkedő hevességen. És hajigálták az ürbe a kiürült hétdecis borospalackokat, zenét hallgattak és ölelkeztek. – Herr von Tölts – ajánlkozott ódivatú pincér módra az ifjú pár koros hím tagja. És töltött. Aztán keveset aludt, immár nem első napja, most meg itt állt a táblánál és a feliratot nézte.

A csonka kockolása.

Míntha valami hibádzana a kréta körül.

A tavasz élete delelőjén túl járt, az elektroncsöves kultúra végóráit élte. Nem állt meg az idő. Rajztanárunk egy fakockát helyezett tétova mozdulatokkal a demonstrációs asztalra, aztán még mindig szótlánul a tábla felé fordult. A csonka kockolása.

– A csonka kockolása – mutatott a táblára, majd a fakockára.

Nem történt semmi. A tudatunk bejáratát hegyomlás zárta le. Bent rekedtünk magunkban, az együttműködés nem fűzte még nyaklánccá az alkatelemek gyöngyeit bennünk. Mondhatott volna bármit, készen álltunk arra, hogy megvalósítsuk. Nem csak azért, mert tartottunk hatékony fegyvelmezési eszköztáratól, hanem azért is, mert a tavasz már élete delelőjén túl járt, a korán keléshez pedig túl késői időpontot választottunk.

A csonka kockolása. Ez került a naplóba. És ott van azóta is.

Időjelenlét